

ZVON

leden 1/2006

**6. LEDNA
SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ
TŘI KRÁLOVÉ**

*Zvěstuje to celé stvoření.
Zvěstují to Mudrcové.
Zvěstuje to hvězda:
Hleďte, zde je Syn Krále!
Nebe se otvírá,
Vody Jordánu zpění
Objeví se holubice:
Toto je můj milovaný Syn!*

*(Efrém Sýrský, církevní otec)
4. století*

ZVON

Myšlenky moudrých O NADĚJI

„MĚ DNY JSOU V TVÝCH RUKOU.“

O TĚ CHTO SLOVECH JSEM ROZJÍMAL, KDYŽ JSEM BYL NEMOCEN.

DŘÍVE JSEM SI JE SPOJOVAL S HODINOU SMRTI. ALE NÝNÍ SI JE VÝKLÁDÁM TAKTO: V TVÝCH RUKOU JE VŠECHEN MŮJ ČAS. CELÝ MŮJ ŽIVOT, DNY A HODINY, KAŽDÝ OKAMŽIK.

Martin Luther

MOU NEJVĚTŠÍ ÚTĚCHOU JE, ŽE BŮH SE NACHÁZÍ VŠUDE A ŽE V NĚM JSME VŠICHNI SPOJENÍ NÝNÍ I NAVĚKY.

Friedrich Holderlin

Porozumět druhému

Když se dva lidé poutají v lásce pro chvíle radosti i bolesti, štěstí i neštěstí, klidu i starostí, je to důvod k veliké radosti. Však mají kolem sebe nejlepší přátele. A vystrojí se hostina, na níž se všichni veselí. Každá svatba, na níž je Pán pozván a kde jsou lidé upřímní, je svátostí. Je to skutečná svatba, tedy něco vpravdě svatého.

Ti dva si ale musí pořádně rozmyslet, koho si vezmou. Ono skutečně nemůže jít jen o to, že se jeden druhému líbí. Vnější krása je někdy velmi pomíjivá. Mnohem důležitější je společenství ideálů, společný cíl cesty, blízkost duší, vzájemná důvěra, víra, naděje a láska. A také vědomí odpovědnosti jednoho za druhého. Hrozné je, když se manželé pro naprostou jednostrannost jednoho z nich už nemají co povědět, o čem se bavit, když si prostě nerozumí. Jsou si brzy cizí, a pak to musí být pořádná otrava... Není divu, že je pak muž denně v hospodě u piva, kde jsou kamarádi, s nimiž si může klidně promluvit o domácím nebo světovém fotbalovém utkání. Doma by s tímto tématem totiž nepochodil. Nanejvýš by slyšel: „Chtěla bych mít tvoje starosti.“

Pořádná bolest mluvila z jedné paní, která se v manželství velmi zklamala a která mi často říkala: „Když přijdou k vám na faru snoubenci, vezměte si do ruky pořádný klacek a ženě je. Jen tak jim prokážete největší dobrodiní.“

Dobře si také pamatuji, jak jsem oddával takový docela normální pár. Jasně řekli své ano, jistě bez jakýchkoli postranních úmyslů. Po skončení obřadu ženich váhal, z jaké strany má obejít oltář, a nevěsta, když viděla jeho rozpaky, se hned s rozhodností ozvala: „Ty vole, nevíš jak máš jít?“ Slyšel jsem to a pomyslel si, jak by mohla nazývat svého manžela doma, když jej takto oslovila před svatostánkem, a jak mu bude říkat za deset dvacet let...

Manželství musí být provázeno pokornou modlitbou, je to totiž vždy jakýsi krok do nejistoty. Často nerozumíme sami sobě, a zde musíme rozumět tomu druhému. Je to mnohdy různost názorů i povah. Jediným mostem, který dovede všechno překlenout, je láska...

Už je to dávno, co prý jeden kněz dával při každé svatbě na hlavní oltář antipendium, oltářní závěs, na kterém bylo velkými písmeny napsáno: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Ti skutečně ještě nevěděli, co je čeká, co

Milí přátelé,

pěkně vás zdravím v roce 2006. Jsem velmi rád, že jste štědře odpověděli a podpořili náš časopis Zvon a naši misi. Protože naše pošta nepracuje kvalitně a odesílání „bulk mail“ je opožděné, rozhodl jsem se posílat časopis první třídou, což je letos 39 centů. Počítám však z vaší přízní a doufám, že se vám bude Zvon líbit a přinese trochu pohody a poučení.

Čtěl bych nám všem dát do vínku svátečních dnů a hlavně nového roku myšlenku, která je vytesána na hrobce jednoho biskupa z 11. století v kryptě Westminsterského opatství:

Když jsem byl mladý a svobodný a má fantazie neznala žádné hranice, snil jsem, že změním svět. Jak jsem stárnul a moudřel, zjišťoval jsem, že se svět nezmění, a tak jsem svůj záměr trochu omezil a rozhodl se změnit jen svou zemi.

Ale, jak se zdálo, nedala se změnit ani ta. Když jsem dospěl ke sklonku svého života, podnikl jsem poslední zoufalý pokus a rozhodl se změnit alespoň svou rodinu, své nejbližší, ale ani to se mi bohužel nepodařilo.

A teprve nyní jsem si na smrtelném loži uvědomil, že kdybych nejdříve změnil sebe, šel bych příkladem své rodině, která by se také změnila. Díky pomoci a povzbuzení své rodiny bych dokázal zlepšit svou zemi a - kdoví? - možná bych dokázal změnit i celý svět.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

**Krajanská rodina u Panny Marie Karmelské v Astorii, NYC
Pořádá v neděli 19. února (januára) po mši svaté v hale naproti
kostelu**

MASOPUSTNÍ ZÁBAVU

bližší informace v příštím čísle

pokračování ze str.2.

všechno v životě může přijít. Není to na chvíli, ale na celý život. Musí spolu vykonat onu velkou anabázi od svatebního oltáře až ke hrobu, musí se společně modlit a prožívat veliký růženec života. Na počátku je to růženec radostný. Pak přijdou starosti, trampoty, únava, zevšednění a třeba i nepochopení a hádky, pak se vše mění v růženec bolestný. Když však přeče všechno spolu v lásce vytrvají, je to růženec slavný. Kde jsou dva nebo tři (snad je jich tou dobou už víc) shromáždění ve jménu Páně, tam je Bůh s nimi. A co může být krásnějšího?

Kéž je Pán se všemi, co se berou!

Kdysi jsem v Náchodě oddával kostelníka, zbožného člověka, Bral si velmi hodné děvče týchž ideálů. A jsou stále spolu už víc než padesát let. Tomu dal při svatbě někdo z jejich přátel pod čevenou látku klekátka polínko. Nevěsta se usmívala, o ničem nevěděla. On se přec jen trochu mračil, neboť se mu těžko klečelo... A když jsem s ním později mluvil, říkal mi, že v životě přišly těžší chvíle než klečet na polínku; že proti tomu, co dovede připravit život, to nebylo vůbec nic...

Z knihy Františka Lukeše Mám tolik práce, že si jdu raději lehnout

Dovolte mě představit pro mnohé z vás známého biskupa Emila Wcelu. Pan biskup rozumí velmi dobře česky. Proto také otázky jsou kladené v češtině. Občas můžeme pana biskupa vidět na českých bohoslužbách v Astorii a také na některých akcích pořádaných Bohemian Hall.

Otče bikupe; v krátkosti, vaše dětství a jak jste se stal knězem?

I was born in Bohemia, New York on May 1, 1931. My parents were Emil and Albina Kovarik Wcela. My father at that time worked in the family photography business in New York City, which meant that he commuted each day into New York from out on Long Island, about a 2 hour trip. At that time, Bohemia, which was first settled by Czechs in 1855, had a population of about 1000, mostly of Czech birth or ancestry. I have one brother, Joseph, four years younger than I. He lived in Bohemia until July 2005, when he and his wife, Barbara, moved to Florida.

I attended St. John Nepomucence school in Bohemia and then Seton Hall High School in Patchogue. After graduating, I went to St. Francis College in Brooklyn for two years and then to Immaculate Conception Seminary in Huntington, NY. I was ordained to the priesthood on June 2, 1956. I spent three years as an associate in Maria Regina parish in Seaford, NY. I then taught Latin at our high school seminary for two years, while I also attended Fordham University and earned an MA in classics. I was then assigned to study Scripture to prepare to teach at Immaculate Conception Seminary. I studied for two years at Catholic University of America in Washington, D.C. (degrees: S.T.L and MA in Semitic languages). I spent 1 ½ years in Rome at the Pontifical Biblical Institute where I earned the License in Sacred Scripture. After six month of further study in Jerusalem at the Ecole Biblique and the American School of Oriental Research, I began teaching in September 1965. I taught at the seminary until 1979, serving as rector from 1973 to 1979. From 1979 until 1987, I was pastor of St. Joseph Church in Garden City, NY. In 1987, I was assigned to found a new parish in Farmingville, NY. I was there only one year when I was ordained auxiliary bishop, on December 13, 1988 in St. Agnes Cathedral, Rockville Centre, NY.

Since then I have served as the Bishop's representative for eastern and central Suffolk County, being especially involved in 43 parishes. I have also continued my interest in the Bible, having served as president of the Catholic Biblical Association and as chair of its board of trustees. I have also served on various committees for the United States Conference of Catholic Bishops, especially in areas involving Scripture, liturgy and lay ministry.

Máte nějakou hezkou vzpomínku s dětství?

Although we spoke English at home, my grandparents and many of the older residents of Bohemia spoke Czech. Most of the businesses (grocery store, butcher shop, bakery, post office, etc.) were run by people of Czech background so even when Czech wasn't the language of conversation, Czech

words were in common usage. I remember two occasions when, as a boy of 11 or 12, I went to the neighboring town of Sayville to do some family shopping. On one occasion, I was told to buy žínky (face-cloth). I thought this was a perfectly good English word and asked the saleslady for žínky. She looked at me strangely. I finally realized that she didn't know what I was talking about. I had no idea what the English word was so I had to look around the shop till I could point to what I wanted. I had the same experience when I went into a butcher shop looking for uzene.

Uchovávali jste doma českou tradici?

On Christmas eve, we always celebrated first with my grandmother and grandfather Kovarik, who lived in Bohemia. The meal was always fish, with potato salad and then a stew of white fish, prunes and gingersnaps (which I never tried). We then celebrated with my grandmother Wcela, who lived in East Islip. I also remember at other times going to the butcher shop to get freshloy-made jiternice and a milk can full of the liquid that was left after the jiternice were made.

Co se vám vybaví v paměti když uslyšíte slova Češi, Česko?

I remember fondly my youth in our American-Czech culture and also the many visits I have made to the Czech Republic, where I still have some family.

Co obdivujete na lidech z naší vlasti a co, se vám naopak nelíbí?

I admire the courage that helped many Czechs live through communism. I also respect tremendously the bishops, priests and lay people that I know who lived their Catholic faith despite all kinds of hardships. I can't say that I have found any special thing I dislike in the emigrants. I do remember when I was young that I was unhappy with some of the religious and political differences that people I knew had brought with them from Bohemia to this country.

Kdo je podle vás největší Čech v historii na nyní?

I don't know who I would call the greatest Czech. Among them would be Jan Comenius, Thomas Masaryk, Antonin Dvorak.

It's also hard to name the greatest living Czech. Certainly Vaclav Havel would be the one best know to the world in general.

Vaše přání české a sloveské komunitě v NYC?

I wish your New York community that they find a real home in the United States, that they be good citizens while not forgetting their heritage, that they work together to preserve that heritage, that those who are believers continue in their faith.

Děkuji mnohokrát za rozhovor

Fr. Antonín

Přednáška profesora Tomáše Halíka

(část diskuze profesora Tomáše Halíka v Písku)

Přednáška profesora Halíka se setkala s velkým ohlasem, prostory Divadla Pod čarou byly zaplněny do posledního místa.

Po odborném výkladu tématicky věnovaném násilí v současné společnosti a jeho vlivu na jednotlivce a interpretaci křesťanství se otevřel prostor pro diskusi. Posлуhači se na intelektuální autoritu, kterou Tomáš Halík pro mnohé je, obrátili s dotazy, z nichž jeden zněl:

Co si myslíte o registrovaném partnerství?

"Lidí, kteří o sebe na základě nějakého typu společenství vzájemně pečují," odpovídá kněz Tomáš Halík, "je celá řada a nejsou spojeni manželstvím. Mohou to být dvě staré paní, vdovy, přítelkyně a podobně.

Kdyby se takový pečovatelský vztah vyřešil nějakým typem zákona, tak by to jistě pomohlo praktickým věcem. Prosazovat ale zvláštní zákon o registrovaném partnerství nepomůže nikomu. Zákon dává iluzi, že homosexuální vztah je totéž, co je vztah muže a ženy. A to není.

Ti lidé mají lidskou hodnotu, měli bychom k nim mít porozumění a nikdo je nemůže diskriminovat na základě tohoto pořádku. Ale prostě říci, že je to jen věcí nějaké volby, jestli člověk bude žít se ženou nebo s mužem, prostě není pravda.

Pokud jde o církevní postoj, církev nikdy nebude udělovat svátost manželství homosexuálům. Mít porozumění pro to, že homosexuálové žijí spolu, a snažit se jim nějak pastoračně pomoci, je v pořádku. Ale nemohou být nositeli svátosti manželství, protože manželství má jinou funkci. (Podstatou manželství je z církevního hlediska vzájemná láska manželů a plazení dětí. Pozn. red.)

Jejich lidskou hodnotu ale není možné zrušit. Je třeba vyjít jim vstříc i po právní stránce. Například nějakým obecným zákonem. Ale dělat zvláštní zákon, který je víceméně jen symbolickým signálem, že ten vztah je totéž, co je vztah manželský, není správné."

Tomáš Halík zodpověděl s patřičnou erudiicí a duchovním nadhledem ještě další otázky. Na závěr setkání jsme se zeptali:

Pane profesore, souhlasil byste se mnou, kdybych řekl, že žijeme převážně v ateistické společnosti?

Nesouhlasil bych úplně. Myslím si, že to by nebylo zase tak špatné, protože si vážím lidí, kteří dojdou k nějakému pevnému názoru na základě přemýšlení, byť by to byl názor odlišný od mého. Ve skutečnosti je to vlastně horší: žijeme ve společnosti nábožensky nevzdělané.

Hlavním protikladem víry není ateismus, ale pověra, modloslužba, idolatrie a pseudonáboženství. To je to, čemu se v naší společnosti hodně dobře daří. Různé relativní hodnoty jsou absolutizovány. Velikou úlohou víry je ukázat, že relativní hodnoty jsou opravdu relativní, což je možné na pozadí toho, co je opravdu absolutní. Kristova odpověď zní: to jediné absolutní je láska. Ovšem láska ne ve smyslu nějakého zápalu citů, ale láska jako zodpovědný vztah k Bohu i k bližnímu.

Co nabízí římskokatolické křesťanství současné společnosti?

Asi bych obecně hovořil o křesťanství. Je to otázka velmi podobná té, kterou kdysi předložili Ježíšovi a on na ní odpověděl, že to je láska k Bohu a k bližnímu.

Samozřejmě, že všechny tyhle stručné odpovědi, které nabízí křesťanství o spáse, odpuštění a životu věčném, je třeba lidem přeložit do jazyka a pojmů, které jsou jim blízké.

Jsou lidé, kteří hledají především smysl života, a v cestě následování Krista je jistě odpověď na tuto základní otázku. Na otázky po smyslu života, na touhu po pravdě, na touhu po věcech, které jsou uprostřed těch proměnných věcí spolehlivé, křesťanství odpovídá.

Nejen mezi mladými lidmi jsou populární východní náboženství. Mají východní náboženství stejný cíl jako křesťanství?

Na tuto otázku je velmi těžké odpovědět. Zabývám se studiem různých náboženství mnoho let. Navštívil jsem všech šest kontinentů naší planety, setkávám se pravidelně s představiteli různých světových náboženství. Čím více je poznávám, tím víc vidím, že je obtížné dávat jednoduché odpovědi.

Nikdo z nás není v pozici Boha nad všemi náboženstvími, aby o nich mohl říkat nějaké definitivní soudy. Každý z nás je zakotven v nějakém typu víry, ať už si to uvědomuje nebo ne. I ateismus je jedna z věr na tomto světě.

Když vedu dialog, a ten je v dnešním světě nezbytný, musím přinejmenším předpokládat, že mluvím s člověkem, který má dobrou vůli. Tradici, ze které vychází, nebo to, čemu on podle svého nejlepšího vědomí a svědomí věří, nemohu předem označit za soubor lží a nesmyslů. K dialogu patří jakási dobrá vůle, patří mu předpoklad, že lidé nakonec jdou stejným směrem.

Ale konečnou odpověď na správnost cesty nám může dát jen Bůh sám. Proto je třeba, abychom v tomto světě hledali způsob, jak spolu žít a mít k sobě vzájemnou úctu.

To ale neznamená, že tyto věci prohlásíme předem za stejné, protože mezi těmi cestami jsou rozdíly. Myslím si, že jsou také důležité rozdíly mezi tím, jak východní náboženství působí ve svém vlastním prostředí a jak působí jejich verze, někdy bych řekl karikatura, v jiném prostředí.

Například mnoho lidí, kteří se na západě hlásí k víře v reinkarnaci, věří v něco úplně jiného, než co si pod tímto pojmem představují lidé v indickém kulturním okruhu. Lidé u nás si myslí, že je to jakási obdoba křesťanského nebe, myslí si, že je to taková atraktivnější vize posmrtného života. Pro zastánce indických náboženství je reinkarnace spíše obdoba křesťanského pekla. Je to pro ně trest. Podobných posunů je celá řada.

Proto mám porozumění pro člověka hledajícího. Chápu, že ho přitahují věci hodně vzdálené a exotické. Má svůj smysl mnohé věci vyzkoušet, poznat, ale někdy je dobré se podívat na své vlastní domácí tradice. Ty člověk někdy pořádně objeví až tehdy, když už absolvoval velkou cestu do dálek. Věnoval jsem tomu jednu kapitolu mé knihy Noc zpovědníka, která má vyjít v polovině listopadu 2005.

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil pokladnu: „Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.“ „Moc děkuji za nabídku, důstojnosti,“ povídá vězeň. „Ale na to musí být odborník.“

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci, pokračování)

První zpráva ze „Slovanského missijního ústavu v Milwaukee“ má datum 20. července r. 1870. Podává následující přehled (dle našeho mínění arci jen přibližný) o českých katolicích, kteří jsou ve Spojených Státech:

Místo	Farář	Přibližný počet duší
Chicago, Ill.	Dp. Molitor	asi 3000
St. Louis, Mo	Dp. Hessoun	2500
Cleveland, O.	Dp. Repis	2000
Milwaukee, Wisc.	Dp. Lang	1800
Kewaunee, Wisc.	Dp. Malý	1500
New Prague, Minn.	Dp. Powalkný	1200
Spilville, Iowa	Dp. Mikova (?)	1200

Kněží je nutno potřebí v těchto místech:

New York	asi 5000 duší	Detroit, Mich.	asi 800 duší
New Orleans, La.	2500	Watertown, Wisc.	600
Baltimore, Md.	2000	Cincinnati, O.	600
Cooperstown, Wisc.	2000	Prairie du Chien, Wisc.	400
Yankton, Dakota	1500	La Crosse, Wisc.	400
Highland, Wisc.	1000		

(sděluje časopis „Katholische Volkszeitung,“ Baltimore, 6. srpna, 1870).

Česká osada v New-Yorku založena.

Horlivý dp. Gartner, vida, že na 5000 Čechů v New-Yorku, počet to skoro dvakrát tak veliký než na jiných místech zde udaných, nemá ani kostela, ani duchovního správce, poprosil a opvolení nejdp. arcibiskupa McCloskey, aby směl konati missii za tím účelem, aby byla založena a zorganizována farnost' a zajištěn kostel. Tato missie byla od 20. ledna do 12. února r. 1871 v kostele Panny Marie Sedmibolestné v Pitt St. Kázal pak on, a pomáhal mu dp. Jan Vídenka nedávno na kněze vysvěcený. Výše jmenovaný list (Katholische Vokszeitung) dne 25. února o ní píše:

„Veliká radost' byla připravena pro nás Čechy v New-Yorku svatou missií, kterou dávali ct. otcové Gartner a Vídenka v kostele Panny Marie skončena byla v neděli, dne 12. února. Výsledek missie překonal všechna očekávání. Ačkoliv počasí bylo nepříznivé, přišlo na ni přes 1000 lidí, a kázání byla velmi četně navštívena i ve všední dny. Poslední čtyři dny zpovídalo se téměř neustále. Po ukončení obřadů svolal dp. Gartner muže a dp. Vídenka ženy do různých dvou školních místností, a založeny byly dva spolky, jeden pod přímluvou a jménem svatých Cyrila a Methoděje pro muže, a druhý pod přímluvou a jménem sv. Ludmily pro ženy. Povinností těchto spolků bude, pomoci modlitby a pravidelných měsíčních příspěvků zjednatí peníze, aby pronajmuto bylo vhodné místo a připraveno pro služby Boží. Hned se dalo zapsati 171 údů do těchto dvou spolků. A jsme jisti, že již za týden se počet tento zdvojnásobí. A to z té příčiny, že sotva polovina z těch jež jsme očekávali při ukončení svaté missie, se nedostavila pro velikou sněhovu bouři v ten den zuřící.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XIV

Piata planéta bola zvláštna a zo všetkých najmenšia. Bolo na nej miesto práve pre pouličnú lampu a lampára. Malý princ si nevedel vysvetliť, načo je na planéte bez domov pouličná lampka a lampár. V duchu si však povedal: Možno je ten človek zbytočný. No je menej zbytočný než kráľ, márnivec, než podnikateľ a pijan. Jeho práca má aspoň zmysel. Keď rozsvieti lampu, ako by sa narodila ďalšia hviezda a ďalšia kvetina. Keď ju zhasne, akoby sa kvetina alebo hviezda pobrali spať. Je to pekné zamestanie. A naozaj užitočné, pretože je pekné.

Keď prišiel na planétu, úctivo lampára pozdravil:

„Dobry deň. Prečo si práve zhasol lampu?“

„To je príkaz,“ odvetil lampár. „Dobry deň.“

„Aký príkaz?“

„No, že musím zhasnúť lampu. Dobry večer.“

A zasa ju rozsvietil.

„A prečo si ju teraz zasa rozsvietil?“

„To je príkaz,“ povedal lampár.

„Nerozumieš,“ nechápal malý princ.

„Niet čomu,“ odvetil lampár. „Príkaz je príkaz. Dobry deň.“

A zhasol lampu.

Potom si otreľ čelo červenou kockovanou vreckovkou.

„Je to strašné zamestanie. Kedysi mi vyhovovalo. Zhasínal som lampu ráno a zažihal večer. Celý deň som mohol odpočívať a v noci spať...“

„A od tých čias sa príkaz zmenil?“

Príkaz sa nezmenil,“ odpovedal lampár. „Práve to je strašné! Planéta sa z roka na rok krúti rýchlejšie, ale príkaz sa nezmenil!“

„No a?“ čudoval sa malý princ.

„No a teraz sa otáča raz za minútu a ja nemám ani chvíľu pokoj. Zažínam a zhasínam lampu každú minútu.“

„To je čudné! Deň u teba trvá minútu?“

„Vôbec to nie je čudné,“ povedal lampár. „Už sa spolu zhovárame celý mesiac.“

„Mesiac?“

„Áno. Tridsať minút. Tridsať dní! Dobry večer.“

A zasa zažal lampu.

Malý princ sa mu prizeral. Oblúbil si lampára, ktorý tak verne plnil príkaz. Spomenul si na západy slnka, ktoré kedysi pozoroval tak, že si posúval stoličku. Chcel svojmu priateľovi pomôcť.

„Vieš... poznám spôsob, ako si budeš môcť oddýchnuť, kedykoľvek budeš chcieť.“

„Samozrejme, že chcem,“ súhlasil lampár.

Človek predsa môže byť súčasne verný príkazu a pritom byť pohodlný.

Malý princ pokračoval:

ZVON

„Tvoja planéta je taká malá, že ju obídeš tromi krokmi. Stačí, ak pôjdeš dostatočne pomaly, aby si bol stále na slnku. Keď si budeš chcieť oddýchnuť, vykročíš... a deň bude trvať tak dlho, ako budeš chcieť.“

„To mi nepomôže,“ vzdychol si lampár. „Ja rád spím.“

„To je smola,“ zvolal malý princ.

„To teda je...“ povedal lampár. „Dobrý deň.“

A zhasol lampu.

Týmto človekom by všetci ostatní, kráľ, márnivec, pijan i podnikateľ pohrdali, pomyslel si malý princ a šiel ďalej svojou cestou. A predsa on jediný mu neprípadal smiešny. Možno preto, že sa zaoberá niečím iným, než len sám sebou.

Lútostivo si vzdychol a povedal si: Je to jediný človek, s ktorým by som sa vedel spriatelieť. Ale jeho planéta je naozaj veľmi malá. Nie je tam miesto pre dvoch...

Malý princ sa však neodvažoval priznať, že mu je za tou šťastnou planétou smutno najmä pre tých tisícštyristoštyridsať západov slnka za dvadsaťštyri hodín!

(pokračovanie príště)

Rozhodovať za druhé je nebezpečné (převzato- www.vira.cz)

Dozrát znamená přijmout odpovědnost za vlastní rozhodnutí

(Karel Herbst)

Není prý nejšťastnější nalovit chudým ryby. Užitečnější je naučit je ryby chytat. Podobně v oblasti duchovního života je dobré radit těm, kteří se neumí rozhodovat, ale užitečnější je vést je k vlastnímu rozhodování. Zvláště důležité je to při hledání životní cesty. Při různých příležitostech jsem slyšel i na adresu kněží, že by měli mladým lidem pomáhat v hledání jejich povolání a zdůrazňovat, jak důležitá je cesta ke kněžství či cesta zasvěceného života. Obecně to jistě platí, jakmile se ale jedná o konkrétního člověka, jde o záležitost velice delikátní. Je odvážné doporučovat druhým, jakou životní cestu by si měli zvolit, či rovnou vzít jejich osud do svých rukou a tvrdit, že přesně vím, co by měli udělat. Potřebují-li prý postrčit, tak je postrčíme. Někteří rádcí totiž přesně vědí, koho Bůh volá a kam. Tím jim ale znemožní dojít k osobnímu rozhodnutí a mladý člověk pak nemůže nést za svou vlastní volbu odpovědnost, za svou volbu stát. Zavání to někdy omezováním osobní svobody nebo manipulací různého druhu. Nelze vstoupit na místo Boží, brát osud sester a bratří do svých rukou a tvrdit, že bezesbytku vím, jaké plány Bůh s druhými má. Člověku to nepřísluší. Výzvou k následování by měl být dobrý příklad, k rozhodnutí by měl dospět každý sám. Dělat rozhodnutí za druhé je nebezpečné, nevyplácí se. Dozrát znamená přijmout odpovědnost za vlastní rozhodnutí. Radost v srdci – dar působení Ducha svatého – je znamením, že se jedná o správnou volbu, o volbu osobní. Kvůli ní je člověk schopen velkých obětí a velkého úsilí. Ta je nakonec pravou známkou lidské zralosti.

Mše svaté v lednu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
01-Jan-06	Za Jana Bednáře	rodina Bláhova
02-Jan-06	Na poděkování Pánu Bohu	Pavel Foltýn
03-Jan-06	Za Ludmilu Sedláčkovou	rodina Sedláčková
04-Jan-06	Za bratry Vavrouchovy	Eva Vavrouch
05-Jan-06	Za rodiče Seibertovy	Vlasta Seibertova
08-Jan-06	Za rodinu Šrámkovu a Čížovu	manž. Čížovi a Šrámkovi
09-Jan-06	Za Máriu a Pavola Kačmárový	rodina Hnízdova
12-Jan-06	Za zemřelou Zdenku Paličkovou	manžel a syn s rodinou
15-Jan-06	Za krajanskou rodinu	Petr a Greta Bunža
16-Jan-06	Za Miladu Stránskou	Blažena A. Stránská
18-Jan-06	Za Josephine Orgon	rodina Hnízdova
19-Jan-06	Za Rev. Bohuslava Janička S.J.	rodina Sedláčková
22-Jan-06	Za zemřelého Dionýse Ruskeviche	rodina Ruskevich
23-Jan-06	Za Máriu a Ivana Barčukovy	rodina Hnízdova
25-Jan-06	Za rodiče Benešovy	Vlasta Seibert
27-Jan-06	Za Jaroslava Profouse	Helen a George Profous
28-Jan-06	Za Josefa Mareše	Júlie Marešová
29-Jan-06	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová

Mše svatá sloužená 29. ledna bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Bohumil Klempt Kamil Novotný František Plzák	Popraveni	6. ledna 1950
Josef Hořejší	Popraven	7. ledna 1950
Josef Musil	Popraven	9. ledna 1954
František Willkowski	Popraven	19. ledna 1954
Alois Milučný	Popraven	20. ledna 1954
Václav Kvíčera Josef Potoček	Popraveni	26. ledna 1957
Pavel Babík	Popraven	30. ledna 1953

Inzerát:

Dům na prodej v České republice: www.members.aon.at/beranek

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci lednu:

Denny SZF Rutat ml. 4. ledna, Ludmila Sedláčková st. 4. ledna, Petra Čížová 12. ledna, Barbora Weirich 12. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Alex Chamberlain 21. ledna, Milan Večeřa 21. ledna, Miroslav Kašpar 22. ledna, Marta Kotyzová 25. ledna, Olga Ludvíková 27. ledna, Marianne Solfronk 28. ledna, Jan Pasáček 29. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Marcela a Bedřich David, Irene Neuman, Libuše Králová, Vladimír Měsíček, Paul Ort, rodina Daňkova, Vladimír a Margita Peter, Vlasta Seibert, Henry a Jarmila Vinš, Květuše Dema, Věra Truhlář, Svato a Blanka Kuděj, Ladislav a Raisa Jan, Eva Rakušan, Míla Kania, Dáša Lehmová, John a Eva Horvát, Petr a Greta Bunža, Josef a Jarmila Ruč, Věra a Frank Rychecký, Gustav a Slávka Ulč, Joseph A. Kosáb, Anna Slavík, Oto a Georgianna Kucera, Alice Nikl, Henry Korn, Zdenka Dlouhý, Lýdia a Ivan Badinský, Lubomír a Libuše Králíček, A&A Precession Transmission, Vladimír a Jana Pavlovský, George Křížek, Mirek a Anežka Kmenta, Milada Šťastná, Miloš Knorr, M.B.E., Bohumil a Mathilde Halka, Josef A. Ludvík, Irene Mergl, William a Jana Faturik, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Lucie Chytil, Alena Pokorná, Milena Chvapil, Ph.D., Miroslav a Ingrid Chybík, George a Jana Planer, Geta a Joseph Hlavinka, Rudolf a Božena Schmiedt, Alžběta Sýkora, Zdenek a Zdenka Sádlík, Milan a Eva Fryščák, Mary Sukaný, Věra Marčík, Frank Fiala, Daniel a Emilia Petrášek, Milan Bláha, rodina Hlavatá, Linda a Radomil Bartůněk, John a Stephanie Kubick, Mary Otruba, Anna Benáčková, Marie Ševčík, Božena Smrčka, Kopecký, Marie Chvilíček, rodina Vašek, Věra Křenková, Jiří Široký, Frank a Ludmila Švára.

Czechoslovak Cultural Center

Žijete na Floridě? Máte chuť na „knedlo-vepřo-zelo“? Chcete se pobavit s přáteli česky a slovensky? Zavolejte, přijďte se podívat.

Czechoslovak Cultural Center,

1601 49th Street South, Gulfport, FL 33707

Phone (727) 321-5977

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 15. ledna 2006 ve 12.15 hod.

Termín mše svaté je stejný se mší svatou, kterou slouží P. Josef Kadlec v Georgetown. Vzhledem mým povinnostem v New Yorku bohužel jiná neděle na začátku ledna nebyla možná. Přijměte tuto skutečnost jako danou.

Fr. Antonín

Zemřeli:

Dne 15. listopadu 2005 zemřel náhle George S. Kotrch. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v dolním kostele Panny Marie Karmelské
23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>